

stwa rolnego wspólnie z małżonkiem, za obszar gospodarstwa przyjmuje się połowę obszaru gospodarstwa rolnego ustalonego dla celów wymiaru podatku rolnego.”;

5) w § 7 w ust. 1 wyrazy: „w rozumieniu przepisów o podatku” zastępuje się wyrazami: „z tytułu działalności podlegającej opodatkowaniu podatkiem”;

6) w § 9:

a) w pkt 4 dodaje się na końcu wyrazy: „albo Prezesowi Zakładu Ubezpieczeń Społecznych”,

b) pkt 7 otrzymuje brzmienie:

„7) działalności twórczej lub artystycznej w rozumieniu przepisów o zaopatrzeniu emerytalnym twórców i ich rodzin”;

c) dodaje się pkt 11—13 w brzmieniu:

„11) udziału: w komisjach, w jury w konkursach, w radach naukowych i naukowo-technicznych — niezależnie od sposobu ich powołania — zaliczonych do wynagrodzeń bezosobowych w myśl przepisów w sprawie klasyfikacji wynagrodzeń w jednostkach gospodarki uspołecznionej,

12) wynajmu lokali, z których przychód podlega podatkowi od wynagrodzeń,

13) wykonywania pracy w ramach zakładowych zespołów gospodarczych”;

7) w § 10 dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 w brzmieniu:

„2. Terenowy organ administracji państwowej stopnia podstawowego o właściwości szczególnej do spraw rolnictwa, gospodarki żywnościowej i leśnictwa oraz do spraw handlu, drobnej wytwórczości i usług zawiadamia właściwy organ rentowy o podjęciu przez emeryta lub rencistę działalności określonej w § 6 i 7, informując o obszarze gospodarstwa rolnego ustalonym na potrzeby podatku rolnego oraz według jakiej stopy procentowej jest opodatkowany dochód z działów specjalnych.”;

8) § 13 otrzymuje brzmienie:

„§ 13. 1. Nie powoduje zawieszenia prawa do świadczeń ani zmniejszenia ich wysokości osiągnięcia wynagrodzenia przewyższającego w okresie roku kalendarzowego dopuszczalną kwotę wynagrodzenia, jeżeli wynagrodzenie nie przekracza w okresie roku kalendarzowego kwoty 144.000 zł i jest pobierane za pracę w zawodzie deficytowym w uspołecznionym zakładzie pracy:

1) z tytułu zatrudnienia w niepełnym wymiarze czasu pracy albo zatrudnienia sezonowego lub dorywczego,

2) z tytułu pracy na podstawie umowy o pracę nakładczą.

2. Terenowy organ administracji państwowej o właściwości ogólnej stopnia wojewódzkiego określa wykaz zawodów deficytowych na wniosek uspołecznionych zakładów pracy, zgłoszony według zasad i w terminach określonych przez ten organ.”;

9) po § 13 dodaje się § 13a w brzmieniu:

„§ 13a. 1. Nie powoduje zawieszenia prawa do świadczeń ani zmniejszenia ich wysokości osiągnięcia wynagrodzenia z tytułu zatrudnienia w przedsiębiorstwach państwowych w niepełnym wymiarze czasu pracy w deficytowych zawodach robotniczych — niezależnie od wysokości pobieranego wynagrodzenia — przez osoby pobierające świadczenia przyznane na wniosek o świadczenie złożony przed dniem 1 kwietnia 1985 r.

2. Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych na wniosek organów założycielskich przedsiębiorstw państwowych określi deficytowe zawody robotnicze, o których mowa w ust. 1.”

§ 2. Przy stosowaniu § 2 i 13 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 marca 1983 r. w sprawie osiągnięcia wynagrodzenia lub innych dochodów przez osoby uprawnione do emerytury lub renty (Dz. U. Nr 17, poz. 80 i z 1984 r. Nr 3, poz. 14), ze zmianami wprowadzonymi niniejszym rozporządzeniem, przekroczenie dopuszczalnej kwoty wynagrodzenia w 1985 r. ustala się z uwzględnieniem wynagrodzeń (przychodów) osiągniętych począwszy od dnia 1 stycznia 1985 r.

§ 3. Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych ogłosi w Dzienniku Ustaw jednolity tekst rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 marca 1983 r. w sprawie osiągnięcia wynagrodzenia lub innych dochodów przez osoby uprawnione do emerytury lub renty, z uwzględnieniem zmian wynikających z przepisów ogłoszonych przed dniem wydania jednolitego tekstu i z zachowaniem ciągłej numeracji paragrafów, ustępów i punktów.

§ 4. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: w. z. Z. Szalajda

96

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 4 maja 1985 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie pobierania od najemców lokali mieszkalnych kaucji zabezpieczającej utrzymanie lokali w należytym stanie.

Na podstawie art. 13 ust. 3 ustawy z dnia 10 kwietnia 1974 r. — Prawo lokalowe (Dz. U. z 1983 r. Nr 11, poz. 55) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 marca 1975 r. w sprawie pobierania od najemców lokali mieszkalnych kaucji zabezpieczającej utrzymanie lokali

w należytym stanie (Dz. U. Nr 8, poz. 43) wprowadza się następujące zmiany:

1) po § 1 dodaje się § 1a w brzmieniu:

„§ 1a. 1. Najemcy, którym przysługiwało dotychczas własnościowe prawo do lokalu spółdzielczego, obejmujący wolny lokal mieszkalny w budynku stanowiącym własność państwa na podstawie decyzji o przydziale wydanej przez terenowy organ administracji państwowej albo umowy najmu lub mieszkanie funkcyjne przydzielone przez zakład pracy, są obowiązani wnieść kaucję w wysokości wypłaconej im przez spółdzielnię mieszkaniową równowartości własnościowego prawa do lokalu.

2. Przepisów § 1 ust. 2—5 nie stosuje się do najemców, o których mowa w ust. 1, z zastrzeżeniem wypadku określonego w § 6a.”

2) po § 6 dodaje się § 6a w brzmieniu:

„§ 6a. Kaucja pobierana od najemców, o których mowa w § 1a, podlega w czasie trwania najmu zwrotowi do wysokości kwoty przekraczającej wysokość kaucji ustalonej na podstawie przepisów § 1, jeżeli najemca zgłosił potrzebę przeznaczenia jej na pokrycie kosztów uzyskania przez najemcę, jego pełnoletnie dzieci lub byłego, współmałżonka — domu albo lokalu mieszkalnego w drodze budownictwa indywidualnego, umowy sprzedaży bądź nabycia własnościowego prawa do lokalu spółdzielczego.”

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: w z. Z. Messner

97

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 29 kwietnia 1985 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie orzekania o czasowej niezdolności do pracy.

Na podstawie art. 50 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1974 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 1983 r. Nr 30, poz. 143 i z 1985 r. Nr 4, poz. 15) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 29 lutego 1968 r. w sprawie orzekania o czasowej niezdolności do pracy (Dz. U. Nr 7, poz. 42, z 1970 r. Nr 16, poz. 141, z 1971 r. Nr 21, poz. 200 i z 1983 r. Nr 15, poz. 77) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 8 w ust. 1 w pkt 3 kropkę na końcu zastępuje się średnikiem i dodaje zdanie: „w razie ogłoszenia stanu epidemii grypy albo zwiększonej zachorowalności na ostre zakażenia układu oddechowego lub grypę, okres ten nie może być dłuższy niż 6 dni, z zastrzeżeniem § 13 ust. 3 i 4.”;

2) w § 13:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Lekarz (starszy felczer, felczer) stacji pogotowia ratunkowego lub lekarz szpitala pełniącego ostry dyżur orzeka o czasowej niezdolności do pracy na okres:

1) jednego dnia z powodu nieszczęśliwego wypadku lub nagłego zachorowania,

2) do 3 dni w razie ogłoszenia stanu epidemii grypy albo zwiększonej zachorowalności na ostre zakażenia układu oddechowego lub grypę.”,

b) dodaje się ust. 3 i 4 w brzmieniu:

„3. Zwiększoną zachorowalność na choroby określone w ust. 1 pkt 2 stwierdza Minister Zdrowia i Opieki Społecznej na wniosek głównego lekarza wojewódzkiego, zgłoszony w porozumieniu z państwowym wojewódzkim inspektorem sanitarnym.

4. Uprawnienia do orzekania o czasowej niezdolności do pracy, określone w ust. 1 pkt 2 oraz w § 8 ust. 1 pkt 4, przysługują do czasu odwołania stanu epidemii grypy albo zwiększonej zachorowalności na ostre zakażenia układu oddechowego lub grypę.”,

3) w § 15 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. O potrzebie umieszczenia w szpitalu (hospitalizacji) matki chorego dziecka orzeka ordynator oddziału, jeżeli zachodzi potrzeba:

1) karmienia dziecka piersią, a matka mieszka poza miejscowością będącą siedzibą szpitala,